

Jutarnje mise, zornice...Kao da su tek nedavno počele, a već im se bliži kraj. Mnogi ih ljudi vole jer sudjelovanje na njima budi jedan poseban osjećaj prisnosti i zajedništva, kada još topli od kreveta, napola pospani, čupavi i sneni žurimo pronaći posljednje slobodno mjesto na zvuk zvona koja „kore lijene ljude, dozivlju ih, od sna bude“.

Ponekima cijelo vrijeme Došašća zvone uzalud, jer spavaju, pa prespavaju cijeli svoj život. Jednostavno nemaju vremena susresti se s Bogom i pomoliti se; a tek ispovijedati se... Bila sam nedavno na ispovijedi, dočekavši tako sam kraj Došašća. Govorim si; danas ću, sutra ću... i tako mi prodoše dani. Sve si nešto mislim kako ću sigurno biti među posljednjima koji će se pomiriti s Bogom, te čista i mirna srca dočekati Isusovo rođenje. Ono što me je zaista obradovalo, i što želim podijeliti s Vama, je trenutak dolaska i ulaska u Crkvu koja je bila prepuna vjernika koji su u dugim redovima čekali da „operu svoje haljine“ od grijeha, te ih obiješe za susret s Jaganjcem. I u toj masi spoznah kako Bog čini čudesna djela onima koji ga ljube. Ne silom, već darom i vlastitim odabirom. A taj je put tako jednostavan. Tu večer odabrali su ga mnogi. Počinje uvijek skromno, prvim korakom. Priznanjem, pa pokorom, te pomirenjem. Završava spoznajom kako nas tek ono pripravlja na dostojno slavimo veličanstveno rođenje Sina Božjega. Boga, moga i tvoga. I zato, ne spavaj čitaoče, jer ne znaš hoćeš li nagodinu čuti zvuk crkvenih zvona. Probudi se, još sada, „jer Bog ti tvoj već dolazi“!

[dressup games](#)   [fight games](#)   [battle games](#)